

GEBORTE- EN STERVEN-ASTROGRAM

De Moderne Mystiek en Wetenschapsreview
Artikel door Willi Sucher, juni 1938

Als we ons bedenken hoe de mensen in de Middeleeuwen naar de sterrenhemel keken, hebben we de indruk dat de sterren in die tijd een taal spraken die ze op dat moment nog konden begrijpen. Langzaam werd de taal van de sterren echter tot stilzwijgen teruggebracht; in de Middeleeuwen was dat al gedeeltelijk het geval. De sublieme wijsheid van de sterren van weleer stierf in de traditie weg, tot een louter overleveren van oude en, tot op zekere hoogte, nieuw toegevoegde regels. Nu is het punt van uiterste stilte bereikt.

Aan de andere kant is, zoals we hebben gezien, door de constellaties van de dood, de stervens-astrogram een nieuwe relatie met de sterren verkend. Een nieuwe geestelijke substantie wordt door de mens in de kosmos gebracht; de wereld van de sterren wordt daardoor in zekere zin verjongd. De mensheid wordt nu in de hemelen geschreven, rijkelijk gekleurd, doorweven met de aardse werkelijkheid. We spreken nu met de sterren - althans, we beginnen te spreken,- zoals ooit de sterren tot ons spraken. Dit is het grote wereld-draaipunt waar de mensheid doorheen gaat en dat alle aspecten van het menselijk leven beïnvloedt. We moeten leren om dit met een helder bewustzijn onder ogen te zien.

De grote kosmische Geest-Mens die in de spiegel van de stervensconstellaties wordt geopenbaard, beschouwen we een hele periode van de geschiedenis zoals we in het artikel van vorige maand deden, niet alleen in de buitenste kosmos als een ding dat losstaat van ons op aarde. Integendeel, het is nauw verbonden met het historische verloop van onze aardse evolutie. Bovendien, met de verandering van de mensheid op aarde, wordt ook de macrokosmische mens getransformeerd. Het gebeurt op deze manier: de spirituele substantie die door stervens-astrogram uit elke persoon naar de kosmos stroomt, komt weer terug naar de mensheid op aarde in vragen en problemen van het lot. Wat vroeger door de stervenshoroscopen naar buiten werd gebracht, komt in latere tijdperken weer tot leven in de geboortehoroscopen. Een bepaalde tijdperk kan de problemen van het aardse leven, in zijn geheel genomen, slechts tot op zekere hoogte oplossen. Nooit kan een en ander alleen in het aardse leven tot een einde worden gebracht. Oneindige verandering en transformatie is het lot van de aarde. Dit wordt ook geopenbaard in de relatie van de mens tot de hemel. In de geboortehoroscopen van de mensheid van latere tijden, is er een opnieuw geboren wat de mensheid van vroegere tijden tot een bepaald punt van ontwikkeling heeft gebracht.

Een historisch voorbeeld kan dit illustreren. In de geschiedenis is de machtige figuur van Dante Alighieri, die met zijn grote gedicht *The Divine Comedy* [*De Goddelijke Comedie*] een overweldigende indruk maakte op het volk van de Middeleeuwen. We zullen zijn stervens-astrogram (14 september 1321) in ogeschouw nemen en zien hoe deze zijn lotsweg weerspiegelt.

Dante's leven was vol drama; doorspekt met revolutionaire veranderingen en gebeurtenissen. In de verborgen ruimte van de tijd is zijn leven vergelijkbaar met een ellips met zijn twee brandpunten. De ene was in zijn jeugd, die hij beschrijft in zijn vroegste gedicht *Vita Nuova* [*Het nieuwe leven*]. Vanaf een bepaald moment, zo vertelt hij ons, was zijn innerlijke leven gecentreerd in dat mysterieuze wezen dat hij Beatrice noemt. Aan de hand van de historische gegevens is het nooit mogelijk geweest om vast te stellen wie, in de stad Florence waar Dante woonde, dit meisje Beatrice was. Neen, sommigen hebben zelfs betwijfeld of ze überhaupt wel bestond als een aards wezen, en of Beatrice geen allegorische figuur is om een soort van innerlijke ervaring uit te beelden.

Dante beschrijft de overweldigende indruk die ze maakte op zijn innerlijke leven. De diepste emoties werden in hem aangewakkerd wanneer ze in de buurt kwam. Vooral haar vroege dood werd een bepalende factor in zijn ontwikkeling. Het inspireerde hem eerst om te vertellen over zijn ervaring met haar in *Het nieuwe leven*. Aan het einde van het gedicht vertelt hij hoe de ziel van de dode Beatrice in wonderbaarlijke helderheid aan hem verscheen en beloofde zich op termijn nog veel meer voor hem open te stellen. We worden zo naar het andere middelpunt van Dante's leven gebracht, de oorsprong en de schepping van *De Goddelijke Komedie*. Tussen de twee polen kwam de tijd dat hij voor zijn geboortestad werkte en een hoge functie kreeg. Maar de politieke revoluties in Florence veranderden de loop van zijn leven. Hij was verplicht te vertrekken, keerde nooit meer terug. Want in zijn afwezigheid werd hij verbannen. Hij bracht de laatste twintig jaar van zijn leven door in onrustige omzwervingen van de ene stad of het klooster naar de andere. Het was in deze tijd dat *De Goddelijke Komedie* zijn dramatische grootsheid bereikte.

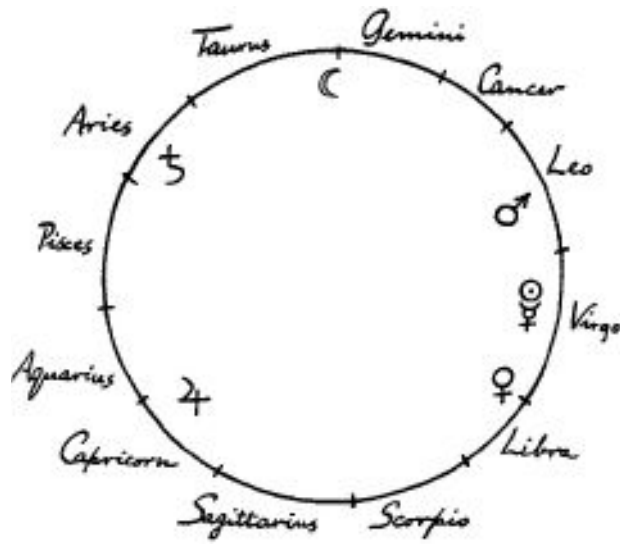

Fig. 1: DANTE - Died 14 September 1321

Nu ontdekken we de handtekening van deze twee polen in Dante's stervens-astrogram (Figuur 1) in de positie van Jupiter in de Steenbok aan de ene kant, en van Mars in de Leeuw aan de andere kant, in een nauwe oppositie met elkaar. De vroegere doorgangen van Saturnus, beschreven in een eerder artikel, beschrijven Jupiter in de Steenbok als de tijd waarin *Het nieuwe leven* ontstond - het gedicht gewijd aan Beatrice. Terwijl in het tegenovergestelde kwartier van de hemel, tegenover Jupiter, staat het uur van de geboorte van de Goddelijke Komedie, Goede Vrijdag 1300, ingegraveerd. Op deze dag ondergaat Dante een diepe innerlijke ervaring. Hij vertelt het in de openingspassages van *De Goddelijke Komedie*, onmiddellijk gevolgd door de ontzagwekkende beschrijving van zijn reis door de hel, waar hij getuige is van de pijn en de martelingen van de tot eeuwige straf veroordeelde zielen. Om te beginnen is Virgil zijn gids door het schaduwrijk. Later, wanneer hij in het verdere verloop van zijn lange zwerftocht door de sferen van het leven na de dood in de hemel mag opstijgen, is het de gezegende Beatrice die zijn gids wordt. We zien dan hoe de twee genoemde brandpunten in Dante's leven bij elkaar horen en hoe harmonieus dit tot uiting komen in de sterrenbeelden bij zijn dood. Door zijn liefde voor Beatrice, bewaard in jeugdige zuiverheid, wordt Dante vanuit het vagevuur en de verdoemenis naar de sferen van de eeuwige gelukzaligheid geleid.

Deze grote en wereldomspannende ervaring van Dante is via Jupiter in de Steenbok in de kosmos uitgevoerd, maar is daar niet zomaar gebeven. Het stroomde weer terug naar de aardse sfeer om te worden getransformeerd, en het is prachtig om te zien hoe het weer ontstaat in de geboorte-astrogram van die van latere tijd; bijvoorbeeld in die van Michelangelo (6 maart 1475 - Afb. 2).

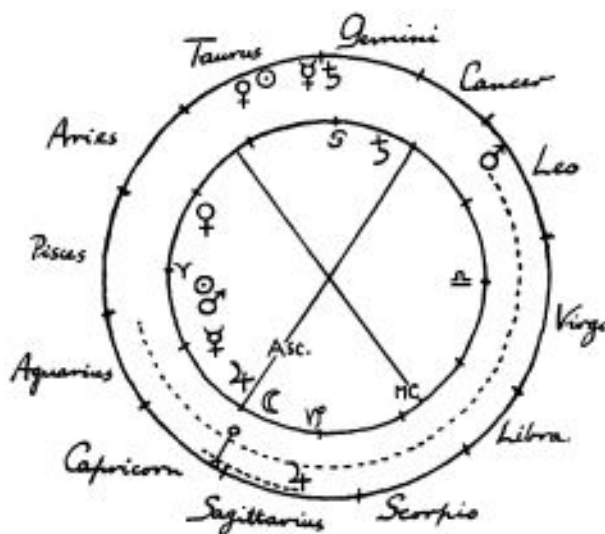

Fig. 2 MICHELANGELO - (Inner Circle) Horoscope of Birth, 6 March 1475
(Outer Circle) Prenatal Horoscope, 20 May 1474

In de eerste plaats staat Jupiter in Michelangelo's geboorte-astrogram op dezelfde plaats als bij Dante's dood in het sterrenbeeld Steenbok. Dit feit lijkt al een soort kosmische reminiscentie te suggereren, alsof er een verborgen band tussen de dichter en de kunstenaar is. Maar dit is niet het enige; diepere verbanden worden onthuld als we de prenatale-astrogram in ogenschouw nemen.

Mars bijvoorbeeld, aan het begin van Michelangelo's prenatale constellatie, bevindt zich in de Leeuw op dezelfde kosmische plaats als bij de dood van Dante. Dan gaat het verder naar de Steenbok, de plaats die door Jupiter wordt ingenomen, waar de twee planeten in conjunctie staan in de negende prenatale maancyclus. Bovendien is dit later de plaats van de ascendant van de geboorte. Nu kunnen we, zoals in eerdere artikelen is aangegeven, de prenatale maancyclus verwijzen naar de ritmes van het aardse leven en het lot, en in die zin vinden we de prenatale conjunctie van Jupiter en Mars gerelateerd aan de periode rond 1534- 1535 in Michelangelo's leven. Dit is precies de tijd die het grootste licht werpt op de eigenaardige verbinding tussen Michelangelo en Dante. Want het was in deze jaren dat Michelangelo zijn werk begon aan het grote fresco in de Sixtijnse Kapel, bekend als het *Laatste Oordeel*. Als we ons dit beeld herinneren van het overweldigende drama van zielen die opstijgen naar de hemel in tegenstelling tot anderen die halsoverkop in de verdoemenis vallen, dan beseffen we dat het volledig uit de gedachtenwereld van de Goddelijke Komedie is geboren. Hermann Grimm schrijft in zijn bekende *Leven van Michelangelo* zeer uitvoerig over dit verband. Kijkend naar het *Laatste Oordeel* lijkt het hem alsof Dante aan Michelangelo's zijde heeft gestaan terwijl hij werkte en 'zijn geest in hem had geblazen'. Voor iedereen die bekend is met Dante kan het werk van Michelangelo niet anders dan verschijnen als een tweede openbaring van hetzelfde inspirerende genie. De vloeiende stroom van gedichten waarin de fantasie van de dichter leefde, werd door de schilder in eeuwige vormen gegoten.

We zien dan hoe een bepaalde denkwereld, het streven naar een heel historisch tijdperk voor het essentiële spirituele wezen van de mensheid, gedragen door alle stormen en beproevingen van een individueel menselijk lot, door de stervens-astrogram naar de kosmos stroomt. Daarna, opnieuw geboren in het aardse leven van een persoon van latere tijd, ondergaat het een transformatie.

We kunnen voelen hoe een dergelijke spirituele substantie, steeds meer gevuld met het spirituele levensbloed van individuele mensen, groeiende, steeds meer transformeerde, die zonder twijfel veel verder reikt dan de beperkte beelden en verbeeldingen van een bepaald historisch tijdperk, en uiteindelijk een echte realisatie van de spirituele wereld zal vertonen.

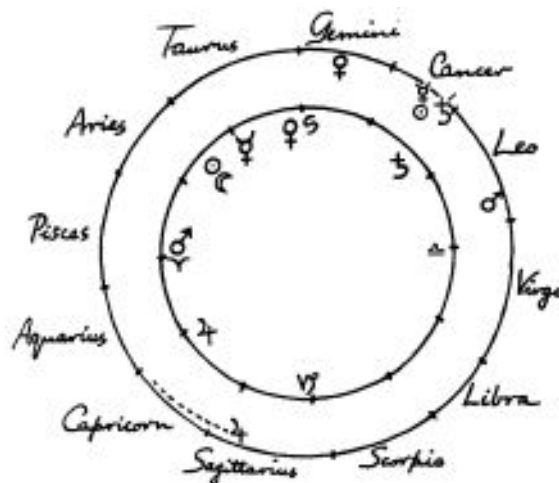

Fig. 3 NOVALIS - (Binnenste Cirkel) Geboorte-astrogram, 2 mei, 1772
(Buitenste Cirkel) Prenatale-astrogram, 2 augustus, 1771

Het zou nu van grote waarde zijn om te zien hoe deze impuls, die we zien leven in mensen als Dante en Michelangelo, de impuls om het bestaan na de dood in alle realiteit vast te leggen, voortleeft in de menselijke evolutie. Jupiter in de Steenbok was in hun geval de belangrijke constellatie, en we kunnen dit verder traceren. Er leefde in meer recente tijden een man die in zijn persoonlijk leven en lot de verbinding tussen de levenden en de doden op een heel nieuwe manier beleefde. We verwijzen naar de dichter Novalis-pseudoniem van Georg Friedrich von Hardenberg, geboren op 2 mei 1772. Opnieuw is het de prenatale-astrogram (Figuur 3) die ons het meest vertelt. Tijdens de prenatale periode ging Jupiter door de Steenbok, terwijl Mars startte in de Leeuw. In grote lijnen worden we weer herinnerd aan Dante's stervens-astrogram. Er is inderdaad een verbazingwekkende gelijkenis tussen de lotsbestemmingen van

beide mannen. Het lijkt erop dat de taak die Dante met echte grootsheid, maar met de beperkingen van de Middeleeuwen, door zijn leven voerde, op een oneindig diepe en tedere manier het onderliggende motief van Novalis' leven op aarde werd.

Dante, zoals hij beschrijft, werd door de hemelse liefde van Beatrice geroepen om door te dringen in de sferen van het bestaan na de dood. Het was Beatrice die hem naar de hoogste regionen leidde. Een gelijkgaand lot leidde Novalis. Al vroeg in het leven werd hij verliefd op een kind. Zij was een wezen dat een bijna hemelse indruk maakte op hen die haar -Sophie von Kuehn- kenden. Voor de jonge dichter leek ze bijna een verschijning uit de ideale wereld van zijn poëtische dromen. Maar delicaat en broos als ze was, scheen zij niet lang op zijn aardse pad. Ze stierf in haar 14e jaar, kort nadat Novalis haar kende, en hij werd in diepe wanhoop achtergelaten. Hij werd door verdriet terneergeslagen en verlangde naar de dood; in eerste instantie besloot hij zichzelf uit te hongeren. Toch verdween zijn overweldigende verdriet geleidelijk aan in een meer rustige stemming van berusting. Nu begint voor hem de korte, maar zeer vruchtbare periode van scheppend werk, met als hoogtepunt zijn eigen vroege dood, 25 maart 1801.

Het eerste wat uit zijn verdriet ontstond was een poëtische cyclus, *Hymnen aan de Nacht*. Beginnend met klaagzang en verlangen naar de dood, eindigt het gedicht als een apotheose van het hiernamaals, het enige rijk van het zijn. Het is alsof Sophie's ziel, na haar dood, voor hem de poort van de kennis heeft geopend, de realiteit van de scheppende geest. Steeds weer sprak Novalis over de absoluut reële band die hij met haar ziel voelde. Uit deze stemming werden een groot aantal aforismen geboren, gedachten over alle rijken van het leven de wetenschap en de filosofie, die in waarheid bewijzen dat hij het diepste inzicht had gekregen, zelfs in de geestelijke essentie van de materiële wereld om hem heen. Zijn laatste werk was de roman *Heinrich von Ofterdingen*, die hij niet heeft afgemaakt. Er staat echter *Een sprookje* in, verteld door het personage genaamd Klingsor, dat van het grootste belang is voor het begrip van de geest van Novalis. De prachtige beelden van dit verhaal verbergen een prachtig perspectief op de spirituele toekomst van de mensheid en van de aarde. Zoals Dante ons zijn ontzagwekkende beeld van het leven na de dood gaf en Michelangelo in zijn *Laatste Oordeel* het vreselijke afscheid verbeeldde, zo geeft ook Novalis in dit sprookje een overweldigend beeld van het kosmische beeld, en toch is het verdorie een beeld van de verlossing.

Als we kijken naar hoe verschillend deze drie, in de zeer verschillende historische sferen waarin ze leefden, dezelfde geestelijke constellatie van Jupiter in Steenbok hebben gevormd en getransmuteerd, we mogen het heiligen hoe de grote kosmische Geest-Mens steeds weer getransmuteerd wordt en steeds duidelijker contouren krijgt als de mensheid verder gaat in de toekomst.

De vraag zal nu zijn: Hoe komt zo'n impuls, gedragen als een geestelijk leidmotief door een leven op aarde, weer in een kosmisch licht in de stervens-astrogram tevoorschijn? Degene die deze relatie op een zeer indringende manier liet zien was Leo Tolstoj, geboren op 9 september 1828 en overleden op 20 november 1910. Omdat voor ons doel de constellatie van het prenatale tijdstip belangrijker is, zullen we dit in vergelijking met de

stervens-astrogram in Figuur 4 hieronder plaatsen. We herkennen meteen het nauwe verband tussen de twee hemelbeelden. We zien het vooral als we in de richting van Schorpioen en Weegschaal kijken.

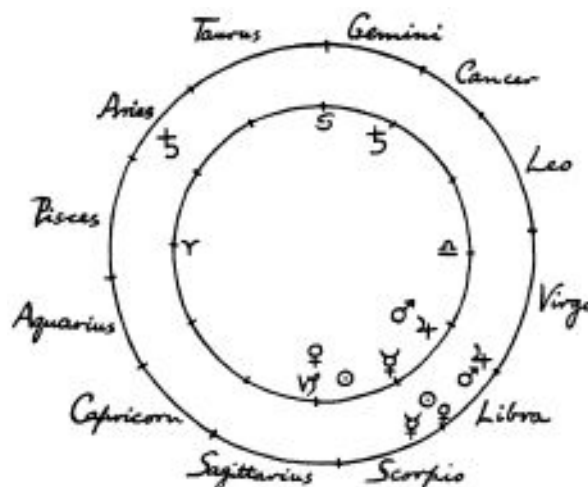

Fig. 4: LEO TOLSTOI - (Binnenste Cirkel) Prenatale-astrogram, 9 dec., 1828
(Buitenste Cirkel) Stervens-astrogram, 20 nov., 1910

Nu we ons herinneren wat er eerder is gezegd over de essentie van de dierenriem en zijn verbinding met de stervens-astrogrammen, terwijl we ons ook herinneren hoe deze spirituele substantie weer naar beneden komt en verjongd wordt in het lot van latere individuen, zullen we van Tolstoi's prenatale-astrogram kunnen zeggen dat de planeten geconcentreerd in de Weegschaal en de Schorpioen aangeven hoe diep zijn individualiteit verbonden was met het streven naar een echt evenwicht in de overgang van de innerlijke naar de uiterlijke wereld, en bovendien hoe hij zich bevond in het midden van de afbraak van oude levensvormen en moest worstelen voor de ondersteunende krachten van de toekomst. Er is de laatste jaren veel gepubliceerd over het dramatische leven van Tolstoi. We vinden het in hoge mate aangegeven in zijn prenatale-astrogram. De stervens-astrogram daarentegen laat zien hoe Tolstoi deze voorbestemde taken tijdens zijn leven op aarde had leren kennen. We moeten opnieuw rekening houden met de vroegere doorgangen van Saturnus. We hoeven maar twee doorgangen te nemen, bijvoorbeeld, en we zullen herkennen hoe welbespraakt het beeld is.

In het jaar 1881 passeerde Saturnus zijn eigen positie in de stervens-astrogram; in 1865 passeerde hij de plaats in Weegschaal waar de planeten zich in de stervens-astrogram opgehoopt hebben. In 1865 zien we Tolstoi, na een wat excentrieke jeugd, trouwen en zich vestigen in een redelijk geordend leven. Uit deze sfeer schreef hij zijn roman *Oorlog en Vrede*, die de brede perspectieven, de verre vergezichten van de Russische taal en de Russische volksziel ademt. De innerlijke rust, de bijna fysieke rust van dit werk is een uitdrukking van een kant van Tolstoi's wezen. Een andere kant manifesteert zich in de ervaringen die hij onderging rond het jaar 1881. Het was een overweldigende innerlijke crisis. Alles wat hij uit het verleden had, al zijn geaccepteerde normen van het religieuze en sociale leven vielen in duigen. De sfeer van de Schorpioen ontstond - de vernietiging van het oude - terwijl tegelijkertijd een nieuwe impuls hem in beslag nam. Hij worstelde zich een weg naar nieuwe opvattingen over het religieuze en sociale leven van de mensheid. Het is dit aspect van zijn wezen dat weerspiegeld wordt in de positie van Saturnus in de Ram- de Ram die zoveel te maken heeft met het inlassen van nieuwe impulsen in de evolutie.

We zien dan hoe het probleem van de Weegschaal en de Schorpioen, aangegeven in Tolstoi's prenatale-astrogram en behorend tot de grote innerlijke crisis en beslissingen van zijn leven, na alles werd getransmuteerd naar een nieuw begin - Saturnus in Ram bij zijn dood. Ook al lijkt Tolstoi's grote individualiteit met zijn, ongetwijfeld, primitieve en naïeve begin weinig verder te zijn gekomen dan het creëren van mooie literatuur, toch hebben we vanuit zijn stervens-astrogram de indruk dat de nieuwe sociale impulsen die hij heeft betreden, zullen gedijen, en misschien in de toekomst hun vervulling zullen bereiken.